

**Cunoaștere
și experiment**

Madam Sandu

ROMÂNIA GUNOI

[frACTalia]

Popoarele culte au dat spectacolul războiului mondial.

Scrieri, XXII, 230

*Istoria e mincinoasă, oridecâte ori înfățișează
situații și lucruri mai noi de o sută de ani.*

Scrieri, XXIII, 40

Tudor Arghezi

*Orice bărbat se vrea adevărat
Occidental și vrea să pară original.*

Sexxy, Scandalos

Acest text este un butaș. Ce încerc să fac aici este, cu cea mai mare grijă cu care țin între degete micile țesuturi palisadice de foliaj (țesuturi pe care le-am obținut într-o grabă temperată de o responsabilitate uneori îngrozitoare), să găsesc o agronomie primitivă a vegetalului teoretic care poate să trăiască în condițiile acestui cernoziom ce trebuie dezgropat și care nu îmi poate aparține mie (pot doar să îi aparțin). Cu cea mai mare datorie, voi încerca să îi ofer niște mranică atât cât pot: mai bine digerată așezat, decât chestiuni care să fi trecut prin mine intempestiv conform vreunor diete absolute în prescripții, dar precare în nutrimente.

Anul este 2026, locul este România. Deseori fixăm coordonate pentru a ne simți raționali și în controlul pânzei pe care ne scriem, uitând tot deseori că unele materiale nu permit ventilații bine desfășurate. Rareori însă puternice inspirații sfâșie pânza, indiferent de tehnica avansată a țesăturii, de materialul scump și sustenabil al giulgiului, a cărui etichetă doar cu mare efort se dovedește contrafăcută, spălată și înșelătoare. De multe ori uităm și că o ventilație imensă, violentă și descoperitoare a punctelor mai puțin iscusit cusute în moarte nu e un gest apex între altele mlădioase și cuminți, nu e evenimential miraculoasă: e extraordinar de ordinară în întâmplarea sa. E lăsată să se desfășoare în șirurile iraționale de ventilații neobosite, necesare și repetitive, precum o acumulare nemaiîncăpută de reziduu înăbușitor care nu mai

poate decât izbucni violent într-o expirație cu halenă, doar pentru că deseori uităm și cum miroase eliberarea. Sigur, sperie.

Timpul și spațiul sunt coordonate înscrise de culturi de când lumile, fie pentru ritualuri, sărbători și dansuri, fie pentru știință, muncile pământului, fie pentru asuprire, uniformizare și anihilare. Un număr și un nume pot la fel de bine să anihileze și, de multe ori, în lumea recentă, mai degrabă, au fost puse în această slujbă. Referentul poate lejer fi ștergerea referentului, numărul poate subsuma vârstele morții și numele pot indica locurile epurării, în răsturnări pervertitoare ale scopurilor științelor, furate de Occident pentru misiunea sa unitară, uniformizantă și „civilizațională”. De puține ori pânzele s-au sfâșiat, de puține ori numerele și numele au fost văzute ca unelte în țeserea veșnică și politehnică a veșmintelor date pentru sărbătoare și pentru munca vieții împreună. Și când au fost, rapid s-au peticit cu minciuni inoxidabile menite să înăbușe dansurile lumilor, să ne nege posibilitatea de a da jos poulenii și de a ne bucura de polifoniile locuirilor. Deziratul occidental, înțelegând prin asta producerea Occidentului, a fost de la început imposibilitatea dansului, căci se delimita natural de locurile unde muzica era atât de prețuită, în dorința despotică a unei firi parmenidiene: unde momentan ne aflăm. Când este mai complicat de spus. După calendarul bizantin ținut pe pământurile astea cel puțin până la toți cronicarii moldoveni, munteni și anonimi, ar trebui să adăugăm vreo 5508 ani la când suntem acum. Sau poate inimile noastre cântă mai mult după mișcările lunii, după care cântă și calendarul islamic, ieșind după lună ca după singura sinceră în anunțul sărbătorii. Există o mulțime de calendare peste tot în lumile de *astăzi*, și totuși acest *astăzi* este Unul (poate un Parmenide azi, cu fondurile aferente marilor științe ale relațiilor internaționale de pe lângă politica cea mai de vârf, ar zice chiar că Lumea e ONU-L, *sic!*). Națiunile sunt unite, harta este făcută, ziua este cruntă!

Poate am găsit un pământ încă bolovănos și rău, mai merită săpat puțin, multă grijă merită butașul. Pe lângă timp și spațiu, Occidentul a avut nevoie să anihileze și alte multitudini, căci pentru a-și depăși simpla condiție de termen cartografic, a trebuit să depășească aceste categorii prin subjugarea și militarizarea termenilor tuturor celorlalte cunoașteri, deci cele meta-fizice. Inițial prin epurare lor, prin ardere,

prin răstălmăcire, prin rescriere, prin minciună, pentru a ajunge la o tehnică perfecționată în scârboșenia ei și înfricoșătoare în magnitudine. Iluminismul a aruncat în întuneric milenii și a produs Antichitatea (una!), bezna Evului Mediu și claritatea (re)nașterii națiunii. Evident, încorona deja eforturi aflate în desfășurare de ceva sute de ani, dar reprezintă procesele verbale ale tribunalelor care au consfințit constituțional Occidentul. Dar Iluminismul este doar obiectul unui domeniu de studiu de sorginte umanistă, studiat pentru a îmbogăți cunoașterea hiperspecializată despre o mică parte a gândirii europene, evident în relații cu un întuneric mediu și niște romantici indescifrabili dintre care pe cei mai puțin pricepuți în ticluirea retoricilor crimei nu e musai să îi citim: niște icoane cel mult, minim câteva cuvinte de efect pentru marcat grila corectă în sistemul Bologna, în drum spre postdocuri unde te poți specializa în vreo jumătate de paragraf din oarecare dintre aceștia.

Dar noi suntem pe niște pământuri cu numele de România care au o istorie mult mai simplă. România are Antichitatea în comunism, Evul Mediu în bezna nouăzecistă și Renașterea prin 2003/4, iar de atunci o modernitate a europenizării, occidentalizării, dezvoltării și civilizării. În ultimii ani cel puțin, analiza de față luând anul 2020 ca punct important de inflexiune, termenii *european*, *civilizată* (țară) și *reformă* pentru *dezvoltare* au preluat cu totul imaginarul colectiv, cel puțin așa cum este el prescris de media. Evident, aceste cuvinte au fost prezente în discursul public de mai bine de 170 ani, dar nu pot să nu pornesc de la observația că utilizarea lor exacerbată în prezent face foarte clară lipsa lor de referent comun în imaginarul colectiv al României și nu numai pentru perioada aceasta, ci pentru o perioadă mult mai lungă. România nu este comunități de oameni care trăiesc pe pământuri interconectate cultural, istoric, economic și tot așa, nu?, este (îmi permit aici un salt mai abrupt) un S.R.L. care trebuie eficientizat, o administrație care trebuie dezvoltată și, poate cel mai frapant, o companie care este pe muchia gropii de *gunoi*. Căci asta ni se spune zilnic în ultima vreme, cu cea mai mare limpezime retorică: că vom ajunge la gunoi. *România va fi retrogradată la categoria junk*. Ce are în vedere acest text nu este să se plaseze în înfocatele dezbateri ale soluțiilor de evitare a intrării în gunoi. Ce are în vedere acest text este să spună răspicat: cum este posibilă o degradare

morală de asemenea magnitudine în care discursul public din România se lăfăie? Cum este posibil, sau mai degrabă *cum a fost făcut posibil*, ca dezbaterea politică din prim-planul vieții românești să poată fi redusă la: ce facem pentru a nu fi gunoi? Cum am ajuns într-o stare atât de degradată social, încât să ne considerăm (momentan posibile) gunoaie? Cum acceptăm ca persoanele care ar trebui să dirijeze economia în care ne ducem viețile să ne spună zilnic, în față, că în orice moment putem fi gunoaie, folosind această exprimare pentru a ne șantaja în acceptarea unor măsuri *de reformă* pur și simplu doar distructive? Această întrebare va deschide multe alte întrebări și va demantela multe minciuni: acest text este doar un început care sper să fie primit cu grija cu care un început firav trebuie tratat. Întrebarea este pusă cu cea mai mare onestitate și cu cea mai terifiantă îngrijorare. Pentru că aceste lucruri generează curenți sociali letali și dezumanizanți, pentru că nu se termină totul la a ne accepta drept gunoaie – în sine lucru terifiant. Pentru că, în această modernitate de 20 și ceva de ani a acestor pământuri, încă ceva criminal se ridică din somnul său lugubru cu o siguranță logaritmică, și anume condițiile pentru altă degradare morală: fascista *națiune-stat* română.

* * *

În 25 septembrie 2015, la New York, Organizația Națiunilor Unite (ONU) a decis asupra *Agendei pentru Dezvoltare Durabilă pentru 2030* care are în cuprinsul său 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD-uri/SDGs), prin Rezoluția A/RES/70/1¹. Preambulul documentului stipulează:

Această Agendă este un plan de acțiune pentru oameni, planetă și prosperitate. Caută și să întărească pacea universală în libertatea mai largă. Recunoaștem că eradicarea sărăciei în toate formele și dimensiunile sale, incluzând sărăcia extremă, este cea

1. <https://docs.un.org/en/A/RES/70/1>, al cărei text îl recomand spre lectură oricui, în cele ce urmează eu axându-mă doar pe anumite aspecte de *cadru*, analizele mai detaliate lăsându-le pentru ediții viitoare ale textului de față.

mai mare provocare globală și o cerință indispensabilă pentru dezvoltarea durabilă.

Toate țările și toate părțile interesate [*stakeholders*], acționând în parteneriat colaborativ, vor implementa acest plan. Suntem ferm hotărâți să eliberăm rasa umană de tirania sărăciei și vrem să vindecăm și să securizăm planeta noastră. Suntem determinați să facem pașii curajoși și transformativi care sunt necesari urgent pentru a muta lumea pe o cale durabilă și rezilientă. Îmbarcându-ne în această călătorie colectivă, ne angajăm că nimeni nu va fi lăsat în urmă.

Cele 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă și 169 de ținte pe care le anunțăm astăzi demonstrează scala și ambiția acestei noi Agende universale. Acestea caută să construiască pe Obiectivele de Dezvoltare Millenium și să completeze ceea ce acestea nu au reușit să facă. Caută să realizeze drepturile omului ale tuturor și să obțină egalitatea de gen și împuternicirea tuturor femeilor și fetelor. Sunt integrate și indivizibile și balansează cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile: economică, socială și de mediu.

Obiectivele și țintele vor stimula acțiunea pentru următorii 15 ani în zone de critică importantă pentru umanitate și planetă.

Cele 17 ODD-uri, universale și transformative, sunt:

1. Eliminarea sărăciei în toate formele sale peste tot.
2. Eliminarea foametei, obținerea securității alimentare și îmbunătățirea nutriției și promovarea agriculturii durabile [*sau sustenabile*].
3. Asigurarea sănătății vieții și promovarea bunăstării tuturor la toate vârstele.
4. Asigurarea educației calitative, incluzive și echitabile și promovarea oportunităților de învățare pe tot parcursul vieții al tuturor.
5. Obținerea egalității de gen și împuternicirea tuturor femeilor și fetelor.
6. Asigurarea disponibilității și sustenabilității managementului apei și salubritate pentru toți.

7. Asigurarea accesului la energie accesibilă, sigură, sustenabilă și modernă pentru toți.
8. Promovarea creșterii economice susținute, incluzive și sustenabile, a angajării complete și productive și a muncii decente pentru toți.
9. Construirea de infrastructură rezilientă, promovarea industrializării incluzive și durabile și susținerea inovării.
10. Reducerea inegalității în și între țări.
11. Asigurarea orașelor și așezărilor umane [*human settlements*] ca incluzive, sigure, reziliente și durabile.
12. Asigurarea consumului și tiparelor de producție durabile.
13. Luarea urgentă de acțiune pentru a combate schimbarea climatică și consecințele sale*.
14. Conservarea și utilizarea sustenabilă a oceanelor, mărilor și resurselor marine pentru dezvoltare durabilă.
15. Protejarea, restaurarea și promovarea utilizării durabile a ecosistemelor terestre, managementul durabil al pădurilor, combaterea deșertificării și oprirea și inversarea degradării pământului și oprirea pierderii biodiversității.
16. Promovarea societăților pașnice și incluzive pentru dezvoltare durabilă, oferirea accesului la justiție pentru toți și construirea de instituții eficiente, răspunzătoare și incluzive.
17. Fortificarea căilor de implementare și revitalizare a Parteneriatului Global pentru Dezvoltare Durabilă.

* Recunoscând Cadrul Convenției pentru Schimbarea Climatică al Națiunilor Unite ca forumul interguvernamental internațional primar pentru negocierea răspunsului global la schimbarea climatică.

Aceste 17 ODD-uri completează și largesc viziunea Națiunilor Unite pe care o aveau în anul 2000, atunci când, la 8 septembrie, *Declarația Millennium A/RES/55/2*² – cu capitolele: 1). Valori și prin-

2. <https://docs.un.org/en/a/res/55/2>

cipii: libertate, egalitate, solidaritate, toleranță, respectul naturii (*în acord cu principiile dezvoltării durabile*), responsabilitatea comună, 2). Pacea, Securitatea și Dezarmarea, 3). Dezvoltarea și Eradicarea sărăciei, 4). Protecția Mediului Comun, 5). Drepturile Omului, Democrație și Bună Guvernanță, 6). Protecția Vulnerabililor, 7). Nevoile Speciale ale Africii, 8). Fortificarea Națiunilor Unite – stipula doar opt obiective ale *mileniului*³: 1). Eradicarea sărăciei extreme și a foametei, 2). Obținerea educației primare universale, 3). Promovarea egalității de gen și împuternicirea femeilor, 4). Reducerea mortalității infantile, 5). Îmbunătățirea sănătății maternale, 6). Combaterea HIV/AIDS, malaria și a altor boli, 7). Asigurarea durabilității/ sustenabilității mediului și 8). Parteneriat global pentru dezvoltare.

Obiectivele Millennium nu și-au văzut îndeplinită benevolența⁴ universală, așa că au fost prelungite și îmbunătățite cu ODD-urile până

3. <https://www.un.org/millenniumgoals/>

4. Despre umanitarianism ca logică și sistem coloniale se vorbește deja de ceva vreme, chiar și mai specific despre complexul industrial al ONG-urilor Ca introducere în temă, recomand vizionarea pe youtube a *USAID, NED, and the NGO-Industrial Complex | Beyond the Bombs 4 | Anti-Imperialist Summer School*. Pentru a intra în temă pe o cale aparte extrem de clarificatoare, recomand cu căldură și urgență analizele Lilei Abu-Lughod pe securo-feminism (există și multe conferințe cu ea pe youtube) sau lucrarea *Afghan Women at the Crossroads: Agents of Peace—Or Its Victims?* a Orzalei Nemat. (<https://tcf.org/content/commentary/afghan-women-at-the-crossroads-agents-of-peace-or-its-victims/>). Iar pentru o expertiză teoretică asupra feminismului colonial: Leila Ahmed, o autore care nu poate lipsi oricum din registrul tehnic al nimănu care scrie astăzi pe teme feministe, mai ales cu *Women and Gender in Islam, Historical Roots of a Modern Debate*, apărută în 1992 la Yale University Press și aflată la a doua ediție din 2021. O altă cale poate fi cea de a sta la zi cu declarațiile și conferințele susținute de Ibrahim Traoré, le consider informative și necesare oricui vrea să înțeleagă dinamicile imperialiste contemporane, ele purtând și urgența, responsabilitatea praxisului în cadrul căruia sunt formulate.

în 2030, acest an de care tot auzim continuu și care pare că este punctul remotum al Umanității (este același an în care, doar un exemplu, înarmarea va fi pusă la punct în Europa). O atenție deosebită merită implementarea acestei Agende Universale și analizarea vocabularului tehnic-uniformizant (să avem mereu în vedere că are ca obiect *toată* umanitatea) din care e compusă, iar pentru asta avem, pe lângă miriada de manuale și ghiduri disponibile online⁵, chiar *Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă a României Orizonturi 2013-2020-2030*⁶ pe care o regăsim în Hotărârea Guvernului nr. 1.460 din 12 noiembrie 2008⁷, în care cu o emfază demnă de istorice declamații se specifică:

Pentru România, ca stat membru al Uniunii Europene, dezvoltarea durabilă nu este una dintre opțiunile posibile, ci singura perspectivă rațională a devenirii naționale, având ca rezultat statornicirea unei noi paradigme de dezvoltare prin confluența factorilor economici, sociali și de mediu.

Acest document este unul căruia, chiar și atribuindu-i o lectură pe diagonală, nu poți decât să îi remarci caracterul profund instrumental și metodic prin care se motivează *inferioritatea* României ca stat novice în ale europenismului față de colegele sale din UE-25 pe atunci. Textul este, dincolo de lipsit de rigurozitate sau logică istorică, unul pur și simplu jenant pentru un document de valoare atât de mare ca acesta care atestă alinierea parcursului *național* al României la cel global, deci smucirea din penumbra subdezvoltării (mai bine zis dezvoltării-anomalie) direct spre durabila (sustenabila) dezvoltare a Civilizației Umane pe care ONU o inventase și pe care o impusese ca realism ultim și *unic* pentru întreaga planetă. Folosesc cuvântul „jenant” nu pentru a destinde o atmosferă care poate aluneca ușor spre una destul

5. https://sdgs.un.org/publications?field_review_year_value=&field_publisher_value=&tid=1186&goals=All&page=1

6. În 2008 referința era la Obiectivele Millenium, pentru vocabularul Obiectivelor Dezvoltării Durabile vom vorbi mai jos și despre *Strategia* din 2018.

7. <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/110707>

de tensionată, ci pentru simplul motiv că rareori mi-a fost dat să citesc în acte oficiale de stat lucruri mai ridicole. România profană în ale Dezvoltării Durabile, față cu grila aceasta destul de abstractă încă a elementelor definitorii pentru țările fruntașe la civilizația sustenabilă, pică desigur examenul sub auspiciile unor diagnostice *specifice* pentru ea, de tipul:

O serie de aspecte care țin de aplicarea preceptelor dezvoltării durabile nu figurează în Strategia pentru Dezvoltare Durabilă a Uniunii Europene, întrucât problemele respective au fost depășite de țările care formează nucleul central al UE cu multe decenii în urmă și, deci, nu mai constituie obiectul unei preocupări prioritare. În cazul României însă, există indicatori (ex. structura proprietăților agricole, accesul la apă potabilă și canalizare, infrastructura transporturilor, eficiența energetică și consumul de resurse raportat la PIB, productivitatea muncii, starea generală de sănătate, calitatea formării profesionale etc.) care o plasează, încă, la un nivel inferior față de majoritatea țărilor membre ale UE. Această secțiune este consacrată tocmai elucidării unor asemenea probleme ce se cer rezolvate paralel și simultan cu efortul de a realiza o conformitate deplină cu normele și standardele Uniunii Europene.

Cu alte cuvinte, grila dezvoltării durabile pusă peste România cere un efort chiar în plus pentru UE, unul chiar anacronic în raport cu membrele sale deja la vremea respectivă prea durabile. Și acolo unde România era promițătoare acestei grile căzute din Rai, ne trezim în cu-prinsul textului cu formulări de-a dreptul absurde (dacă nu vizibil rău voite și intenționate, dacă mi se permite!; dar las la dispoziția cititoarei impresiile lecturii unui astfel de exemplu), cum ar fi:

Evoluția economică a României din ultimii 7 ani (2001-2007), cu o rată medie anuală de creștere a produsului intern brut de peste 6%, față de un ritm de sub 2% în UE-25, demonstrează că realizarea acestui obiectiv este posibilă. Intrarea pe Piața Unică a Uniunii Europene, îmbunătățirea mediului de afaceri și a cadrului concurențial, consolidarea sectorului privat, creșterea ratei

și calității investițiilor sunt factori încurajatori, care favorizează continuarea acestui proces.

Continuarea creșterii economice cu rate medii anuale ale PIB de 5,6-5,8% în perioada 2008-2013, de 4,8-5% în perioada 2014-2020 și de 3,8-4,2% în intervalul 2021-2030 constituie un obiectiv realist, aceste ritmuri fiind apropiate de evaluările cu privire la PIB-ul potențial pentru perioadele respective și compatibile cu cerințele de realizare a criteriilor de convergență necesare pentru adoptarea monedei unice europene.

În același document se atestă și obținerea de către România a statutului de Donator pentru ODA, statut prin care se înscrie în cea mai binefăcătoare și salvatoare dintre comunități:

Din punctul de vedere al volumului asistenței oficiale pentru dezvoltare (ODA), Uniunea Europeană și statele sale membre reprezintă cel mai mare donator din lume, cu o contribuție de circa 60% din totalul alocațiilor ODA pe plan internațional.

Uneori umorul e tot ce poate face punte prin momente dureroase! În fine, pe lângă demonstrarea subdezvoltării statului român prin tot felul de indici și criterii universal valabile, prin tot felul de tehnici care lasă de dorit⁸, documentul Strategiei din 2008 este și cel care

8. Spre exemplu, redau această ilustră linie de argumentare din document (strategie națională emisă de Guvern!). Pentru analize riguroase ale perioadei la care se face referire în fragment, recomand expunerile Laviniei Betea, abundente în informații culese prin metode științifice – pe astfel de informații ar trebuie să se bazeze documentele oficiale, dar lăsăm pe altă dată discuția în amănunt. Conform Betea, perioada de imediat de după Decembrie '89 se poate asemăna cu o perioadă de colonialism, făcând referire la evenimentele economice petrecute atunci. În fine, ilustrul fragment din documentul de stat:

Situația demografică a României se afla, în 2008, în al 19-lea an de deteriorare. Trei realități si-au pus amprenta pe această evoluție: criza economică și socială care a dominat cea mai mare parte a acestei perioade, dobândirea dreptului la libera circulație și urmările politicilor

fixează cadrele instituționale necesare implementării, dar și locul unde Dezvoltarea Durabilă este demonstrată drept un concept mult mai cuprinzător decât un simplu instrument de protejare a mediului sau chiar decât o *simplică* strategie globală economică. Aflăm de aici și că Dezvoltarea aceasta are și aspecte culturale, educaționale, politice, sociale, ba chiar și de apărare, la care toate instituțiile și toate persoanele sunt chemate să participe (mediul academic, intelectuali, ONG-uri, mediu privat, etc.) Astfel, de la funcționarea instituțiilor democratice, până la curricula de învățământ primar și până hăt în depărtări la atribuții ale României de tipul *Promovarea reformei NATO și a extinderii sale către statele din vecinătatea României* (Secțiunea 7. Politica externă și de securitate; orientări generale și contribuții specifice ale României la Politica Externă și de Securitate Comună și Politica Europeană de Securitate și Apărare ale UE în raport cu cerințele dezvoltării durabile), tot ce își poate imagina cineva este cuprins aici: practic, un Program de

demografice aberante ale guvernanților din deceniile 7, 8 și 9 ale secolului trecut. Măsurile excesive luate de regimul comunist, în octombrie 1966, în privința dreptului la întreruperea sarcinii și la contracepție, mergând până la «planificarea» nivelului natalității, legislația extrem de restrictivă privind divorțul și penalizarea financiară a persoanelor fără copii au avut drept rezultat o creștere mare a natalității în anii 1967 și 1968, la un nivel peste valorile medii europene. Reversul acestei evoluții temporare s-a exprimat în creșterea mortalității infantile și menținerea ei la cote ridicate, în cea mai mare mortalitate maternă din Europa și în proporțiile alarmante ale copiilor născuți cu malformații congenitale precum și ale celor abandonați după naștere.

Nu este, deci, de mirare că abrogarea măsurilor restrictive chiar în primele zile după instalarea noului regim a dus la un recul al natalității în anii 1990-91 și, la o scară mai mică, în 1992. Acest proces a continuat și s-a amplificat în anii următori în toate cele trei componente care modelează numărul și structura pe vârste a populației: natalitatea, mortalitatea generală și migrația externă. El a continuat și după anul 2000 prin stabilizarea primelor două componente la valori care consolidează procesul de deteriorare prin dinamica internă a demograficului.

Guvernare Ultim. Și nu exagerez deloc exprimându-mă astfel, întrucât chiar în Constituția României este consfințită întâietatea Tratatelor la care România ia parte față de deciziile interne.

Ajungând aici, aș vrea să poposesc asupra modificării Constituției din 2003. Momentul este, pe cât de cheie în povestea pe care o spun aici, pe cât de inexistent⁹ în discursul public sau critic de astăzi. De la Regulamentele Organice impuse pentru prima dată în Principatele Danubiene sub ocupație militară rusă, la Constituția din 1866, la cele din anii 23, 38, 52, 64, 91, drumurile acestui act au fost multe și pestrice. Forma sub care ne aflăm astăzi și ne desfășurăm activitățile, cam stingherite, este o formă republicată și modificată în 2003 prin referendum a celei din 1991. Exegeza pe care o merită revizuirea aceasta este urgentă: o largă paletă de articole a fost afectată de modificări, tăieri, adăugiri, în fine, mici lucruri esențiale puse la pachet, cu de toate. Refuz să cred că lumea a înțeles ce a votat la momentul respectiv, și nu o spun bazându-mă doar pe intuiție, ci o fac după ce m-am imersat cât de cât în materialele publicitare și în felul în care discursul public și mediatic a fost construit în jurul acestui referendum. Există videoclipuri în online care conțin „dezbaterile” ardente și explicațiile „pertinente” date de varii iluștri intelectuali și oameni politici¹⁰ la momentul re-

9. E cel puțin curios că momentele și perioadele cheie pentru situația politică din România lipsesc din discursul public. Istoria României e așa: dăcii și romanii, un atlet hristic, comunismul, cruciadele împotriva corupției și prezentul, adică UE și NATO. Ori, guvernarea Radu Vasile și mandatul lui Emil Constantinescu, doar niște exemple, ar merita deplina noastră atenție zilele astea.

10. Înregistrările *Tucă Show* pe care le avem la dispoziție pe youtube din perioada respectivă (și nu numai!) sunt adevărate relicve pentru o arheologie din ale cărei analize reiese cu o claritate – enervantă rău, previn cititorx! – chiar prezentul. Vedeți acolo pe Băsescu făcând apologia visului american, pe CTP vorbind *identic* ca astăzi, pe Hurezeanu lingușitor la curtea progresului, identic e și el astăzi. Platitudini și plăți pe drept sustenabile timp de zeci de ani, dar brainrotul acesta poate da analize dialectice de cea mai fină precizie.

spectiv cu privire la modificările constituționale ce aveau să fie supuse votului. Dincolo de caracterul iar jenant al discuțiilor, ce m-a frapat este că sunt aceiași oameni și același discurs pe care îl vedem și astăzi dacă pornim televizorul. CTP și monsieur l'Hurezeanu, unul urlând și celălalt lingând, făceau și fac și azi demonstrații identice cu privire la parcursul european, civilizator etc., în contrapunct cu prăpăstioasa primejdie extremistă (acum AUR, în 2003 PRM). Cu alte cuvinte, dacă aș simplifica discursul pro-noua-Constituție din 2003, ar fi: votați DA, căci altfel PRM. Astăzi este: susțineți reforma bolovenistă, căci altfel AUR. Civilizația sau sălbăticiei, reforma sau retardul, Raiul sau Iadul, atunci și acum, și-n veci și pururi! Acest moment din 2003 a fost de fapt punctul care a subordonat toate interesele României ca stat intereselor UE, NATO, ONU; asta s-a votat de fapt atunci și asta nu este o observație încărcată politic, este un fapt. Ne-am dereglat bunul simț al observației în așa hal încât nu mai avem curajul, nici aproape capacitatea, să numim lucrurile reale și să le alungăm pe cele mincinoase. Voi reveni la această formă extremă de degradare în secțiunea finală a textului. La televizor se vorbea în 2003 despre garantarea proprietății private, despre cum garantarea unui translator în procesul juridic nu face limba maghiară limbă oficială, despre cum interzicerea naționalizărilor este ceva excepțional de bun. Dar ce se întâmpla de fapt era vasalizarea și devalizarea unui stat, da, inclusiv prin cedarea unor aspecte ale suveranității (este o exprimare neutră, așa cum reiese din cele de mai jos) în favoarea participării *potențiale* (sic!) la anumite tratate internaționale. Explicații pe larg legate de *suveranitate* avem chiar din acele vremuri ale pre-modernității românești, în analiza *in extenso* făcută atunci de Curtea Constituțională în *Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României*¹¹, unde Curtea precizează cu lux de amănunte:

Actul de aderare are o dubla consecință, și anume, pe de o parte, transferarea unor atribuții către instituțiile comunitare, iar pe de altă parte, exercitarea în comun, cu celelalte state membre,

11. <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/43692>

a competențelor prevăzute în aceste tratate. Referitor la prima consecință, Curtea reține ca, prin simpla apartenență a unui stat la un tratat internațional, acesta își diminuează competențele în limitele stabilite de reglementarea internațională. Din acest prim punct de vedere, apartenența României la Organizația Națiunilor Unite, la Consiliul Europei, la Organizația Statelor Comunității Europene, la Acordul Central European de Comerț Liber etc. sau calitatea României de parte la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori la alte tratate internaționale are semnificația unei restrângeri a competențelor autorității statale, o relativizare a suveranității naționale. Însă aceasta consecință se impune a fi corelată cu cea de-a doua consecință, cea a integrării României în Uniunea Europeană. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională reține că actul de integrare are și semnificația partajării exercițiului acestor atribute suverane cu celelalte state componente ale organismului internațional. Prin urmare, Curtea Constituțională constată că prin actele de transfer al unor atribuții către structurile Uniunii Europene, acestea nu dobândesc, prin înzestrare, o „supracompetență”, o suveranitate proprie. În realitate, statele membre ale Uniunii Europene au decis să exercite în comun anumite atribuții care, în mod tradițional, țin de domeniul suveranității naționale. Este evident că în actuala eră a globalizării problematicei omenirii, a evoluțiilor interstatale și a comunicării interindividuale la scară planetară conceptul de suveranitate națională nu mai poate fi conceput ca absolut și indivizibil, fără riscul unei izolări inacceptabile.

Modificarea Constituției în 2003 este, așadar, momentul trecerii în lumea civilizată a României, asigurând toate condițiile necesare aderării la NATO și UE, alianțe care au propulsat statul român în structura globală funcțională a Dezvoltării Universale. Nu găsesc un cuvânt mai bun decât *sinergie* pentru felul în care ONU, NATO și UE funcționează. Dezvoltarea durabilă, securitatea globală și misiunea salvatoare sunt elemente în jurul cărora aceste tratate se centrează și își utilizează

concomitent forțele. Putem arunca un ochi doar peste *Tratatul de la Lisabona*¹² pentru a ne lămuri:

În relațiile sale cu restul comunității internaționale, Uniunea își afirmă și promovează valorile și interesele și contribuie la protecția cetățenilor săi. Aceasta contribuie la pacea, securitatea, dezvoltarea durabilă a planetei, solidaritatea și respectul reciproc între popoare, comerțul liber și echitabil, eliminarea sărăciei și protecția drepturilor omului și, în special, a drepturilor copilului, precum și la respectarea strictă și dezvoltarea dreptului internațional, inclusiv respectarea principiilor Cartei Organizației Națiunilor Unite. (privind modificarea Art.2, paragraful 5)

și

În cazul în care un stat membru ar face obiectul unei agresiuni armate pe teritoriul său, celelalte state membre sunt obligate să îi acorde ajutor și asistență prin toate mijloacele de care dispun, în conformitate cu articolul 51 din Carta Organizației Națiunilor Unite. Aceasta nu aduce atingere caracterului specific al politicii de securitate și apărare a anumitor state membre.

Angajamentele și cooperarea în acest domeniu sunt conforme cu angajamentele asumate în cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, care rămâne pentru statele membre ale acestei organizații fundamentul apărării lor colective și cadrul de punere în aplicare a acesteia. (privind modificarea Art. 49, paragraful 7)

Și totuși, cuvintele care ocupă astăzi imaginarul colectiv din România sunt *reziliență, redresare, reformă și securitate*. Pentru a descrie armonios implementarea lor la nivel legal, dar și colectiv-social (tot de la nivel foarte înalt în jos, ca și în cazul epopeii Durabilității), mai avem de trecut doar printr-o scurtă seamă de acte și printr-un foarte mare eveniment, și anume pandemia de COVID-19. La aceste patru cuvinte vreau să ajung pentru că este prin raportare la acestea posibilă amenințarea noastră cu aruncarea la Gunoiul Umanității, atât de necesar

12. <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/89537>

ontologiei pozitive a Dezvoltării Durabile Universale - amenințare, în treacăt fie spus momentan, făcută din *interiorul* statului la adresa noastră, a populației, făcută de cele mai înalte fețe și de cele mai putrede intelecte, probabil răscumpărate chiar prin bani din PNNR. Dar să mă rezum la documente și la fapte scriptice, ce doresc să redau impune, totuși, o gravă seriozitate: una vitală.

Reziliența era deja din 2019 un cuvânt drag Uniunii Europene, devenind concept central în Agenda Strategică UE pe 2019-2024, așa cum se poate lectura pe site-ul Comisiei Europene¹³, unde *reziliența* este definită printr-o retorică destul de plastică prin raportare la *durabilitate*:

Reziliența este un nou compas pentru politicile UE. Construirea unei societăți mai reziliente cere mărirea capacității de adaptare și transformare, obligând la schimbarea către o paradigmă a creșterii și dezvoltării societale mai durabile.

Găsim retorica dintre cele două concepte și în Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă a României din 2018:

Prin această strategie, România își stabilește cadrul național pentru susținerea Agendei 2030 și implementarea setului de 17 ODD. Strategia susține dezvoltarea României pe trei piloni principali, respectiv economic, social și de mediu. Strategia este orientată către cetățean și se concentrează pe inovație, optimism, reziliență și încrederea că statul servește nevoile fiecărui cetățean, într-un mod echitabil, eficient și într-un mediu curat, în mod echilibrat și integrat.

[...]

În ansamblu, în ciuda dificultăților întâmpinate, bilanțul primului deceniu de implementare a SNDD este pozitiv, demonstrând reziliența și sustenabilitatea opțiunilor strategice ale societății românești și apartenența sa la UE.

13. https://joint-research-centre.ec.europa.eu/projects-and-activities/resilience_en

Securitatea (națională, regională, globală, interstelară și universală) am văzut deja că este consfințit legată de durabilitate/ sustenabilitate chiar în Strategia adoptată de România în 2008. Oricum, cine poate spune că nu a auzit cuvântul *securitate* zilnic de câțiva ani încoace, prin trâmbițele neobosite ale anunțurilor neconținute ale iminenței pericolului *războiului de la graniță*? Mai rămâne să ajungem la *redresare* și la *reformă*, cuvinte care induc puternic în eroare ochii și urechile neinițiate în tainele politicilor care ne ocupă viețile de zi cu zi de ceva vreme. Aceste două cuvinte sunt, vom vedea imediat, unul și același lucru, fețele retorice ale monedei care circulă și animă sistemul uneia dintre tehnicile cele mai perfecționate ale imperialismului contemporan. Am văzut cum, încă de dinaintea pandemiei, Evropa laolaltă cu toată Lumea era pe căile Durabilității, Rezilienței și Securității. Lucrurile mergeau însă prost, nu degeaba SDG-urile au înlocuit în 2015 Obiectivele Mileniului – lucrurile merg prost și astăzi, așa cum ne anunță zilele astea chiar Antonio Gutierrez¹⁴ și trebuie să ne amintim mereu că mai avem doar până în 2030 să salvăm Lumea! Pandemia de COVID-19 a fost, îmi permit aici o exprimare destul de cinică, picată din Rai pentru obiectivele universale ale umanității. Cel puțin pentru Uniunea Europeană așa a fost! Foarte rapid, ea a pus la punct Mecanismul de Redresare și Reziliență¹⁵ prin care economiile distruse de pandemie ale statelor membre să fie înviate. Atât că acest mecanism, gândit ca instrument de alocare de fonduri rambursabile

14. <https://news.un.org/en/story/2025/10/1166128>.

Falimentarea Națiunilor Unite trebuie citită într-un context larg al trendurilor la care se supun cârpele care acoperă fragile împăratul: trebuie să înțelegem că în momente de criză, aceste instituții trec prin procese de rebranding. Înainte De ONU a fost Liga Națiunilor, înainte de ea muzica concertantă europeană. Consider că instituțiile de tipul *Board of Peace* a lui Trump merită o atenție deosebită, spre exemplu pentru că această instituție este *a lui pe viață*, pe persoană fizică, rămânându-i lui după terminarea mandatului de împărat. Recomand lectura constituției acestui sistem: <https://boardofpeace.org/charter>.

15. https://next-generation-eu.europa.eu/index_en.

și nerambursabile, în funcție de îndeplinirea unor jaloane de reforme asumate de fiecare stat individual (dintr-o sumă de obiective sinergice SDG-urilor), este cu totul și cu totul altceva de un simplu instrument de regenerare economică post-pandemie: este un mecanism de plată a schimbărilor prin *reformă* a mecanismelor prin care statele membre funcționează. Deși ne este vândut ca mecanism de redresare de la momentul adoptării, Programul Național de Redresare și Reziliență (PNRR) este un instrument prin care schimbări ținute realizate la nivel de infrastructură politică, economică și socială națională și nu numai sunt remunerate direct prin viramente bancare. În treacăt fie spus, ca fapt divers, PNRR-ul a fost adoptat prin Ordonanța de Urgență nr. 155 din 3 septembrie 2020¹⁶ și modificat prin Ordonanța de Urgență nr. 24 din 31 martie 2021¹⁷, sub imperiul urgenței, al lipsei efective de timp (modificările Constituției din 2003 asigură această putere a Guvernului, atât timp cât urgența e motivată în textul ordonanței):

[...] deoarece elementele sus-menționate vizează interesul public și strategic, sunt o prioritate a strategiei de guvernare și constituie o situație de urgență și extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, pentru a nu genera întârzieri în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență cu impact asupra gradului de absorbție a fondurilor externe nerambursabile alocate României, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articolul 1

(1) Planul național de redresare și reziliență al României, denumit în continuare PNRR, este documentul strategic al României care fundamentează prioritățile de reformă și domeniile de investiții pentru aplicarea Mecanismului de redresare și reziliență – MRR

16. <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/248182>

17. <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/240386>

la nivel național. Sursa de finanțare este reprezentată de fondurile alocate pentru România în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobat prin Regulamentul (UE) 2021/241 al Parlamentului European și al Consiliului. Scopul final al PNRR este să accelereze implementarea reformelor sustenabile și a investițiilor publice conexe, respectiv asigurarea ameliorării stării economiei naționale după criza generată de COVID-19, creșterea economică și crearea de locuri de muncă necesare pentru incluziunea forței de muncă, sprijinirea tranziției verzi și a celei digitale pentru promovarea creșterii durabile.

Prima ordonanță e semnată de Ludovic Orban, a doua de Florin Cîțu, ambele documente ordonate pe timpul stării de alertă și ambele marcând trecerea la o logică mai accelerată a Durabilității prin această dinamică pavloviană a reformelor recompensate prin virament bancar și contra cronometru, în care trăim și astăzi. Căci asta este povestea, sau măcar o umilă încadrare istorică de început, cea a PNRR-ului și a *crizei* reformelor de stat: în fapt, crize ale implementării austerității și distrugerii complete a oricărei forme de economie independentă a României. Căci, poate orbite uneori de magnitudinea cuvintelor emise de gurile blagoslovite ce s-au tot perindat în ultimii ani pe la guvernare, ne scapă faptul că economia României, dincolo de manevrarea și transformarea ei după bunul plac al jaloanelor civilizației europene a austerității, trece în mod critic pe aparatele acestor recompense pavloviene. Totul a intrat în ultimii ani, mai întâi retoric, sub logica banilor din PNRR, dezvoltarea economiei prin alte mecanisme rămânând într-un con de umbră¹⁸. Și nu este o chestiune *doar* economică: educația, sănătatea, cultura, societatea, toate sunt chemate la civilizarea aceasta pavloviană: să ne

18. Niște declarații recente ale lui Grindeanu care merită citite: *Toate investițiile și toate proiectele din România în acest moment, majore, au finanțare europeană.*

<https://www.bursa.ro/sorin-grindeanu-toate-investitiile-si-toate-proiectele-din-romania-in-acest-moment-majore-au-finantare-europeana-26564056>.

gândim doar la mediul academic care trăiește pe aparatele fondurilor PNRR sau SNDD. Cum să avem impresia că mediul academic este liber să producă analize critice, riguroase, material-istorice ale situației dezastruoase în care ne aflăm? Cum putem crede că o cultură critică se poate dezvolta împotriva imperialismului când toate condițiile ei materiale sunt în mod direct virate în cont de acesta, ca niște furaje?

Austeritatea nu este însă un scop în sine, ea are funcții foarte bine calculate în raport cu cealaltă jumătate a poveștii, și anume militarizarea. Nu este, sper, nevoie de o demonstrație teoretică a realității că România este supusă la două direcții, de care auzim zilnic, direcții subsumate foarte elegant prin numele celor două instrumente corespunzătoare: PNRR și SAFE. Am spus pe larg povestea PNRR-ului și am arătat, de sus în jos, cum reformele austerității (că sunt ale austerității și nu altceva, să mă ierte Sfânta Dezvoltare dacă e nevoie de demonstrație, mă voi bizui doar pe bunul simț al cititoare și pe faptul că trăim împreună aceeași realitate!) au ajuns să își subsumeze întreaga dinamică economică a României. Legat de SAFE, lucrurile sunt poate mai clare, inclusiv prin faptul că am arătat deja că securitatea este ontologic și global-universal legată de Dezvoltarea Durabilă, dar în primul rând prin faptul că trebuie doar să locuiești în Europa pentru a ști că Rusia va ataca iminent (pentru o vreme am experimentat și absurdul iminenței unui atac iranian asupra Europei, să nu uităm niciodată!)¹⁹. Rusofobia, orientalismul și islamofobia sunt principalii stâlpi pe care instrumentul SAFE se menține stabil, evident și prin frumoasa piesă de teatru a NATO legată de mult prea buna SUA care nu mai are chef să susțină în puf o Evropă leneșă. Realitatea care nu poate fi dată la o parte este că SAFE face dovada militarizării accelerate a UE, adică a NATO. SAFE nu este altceva decât întărirea NATO și

19. Legat de evenimentul cu drona din Constanța, analizele lui Bănescu merită cunoscute. Poate doar și pentru a vedea cum sunt luate de Simion, trase la xerox fără a da sursa, armate însă pentru scopuri electorale. În fine, mai adaug aici că pensionarul Bănescu își cunoaște materia și e un constituționalist sadea: analizele sale cu privire la „organul statal” complet pe lângă constituție al „Coaliției de guvernare” merită din plin niște atenție din partea noastră. În treacăt fie spus, totul merită băgat în seamă zilele astea.

turarea industriei militare pentru noi piețe de desfacere: viitoarele războaie, genocide, epurări etnice, colonizări, ocupări. Și dacă tot am ajuns aici, nu mă pot abține să nu îmi aduc minimul aport la distrugerea unei minciuni pe care tot mediul public românesc o menține: ideea că NATO este o alianță defensivă pentru toate țările parte a Tratatului în mod *egal*. NATO este forma în care sunt acceptate bazele militare americane în celelalte state membre și instrumentul *legal* prin care SUA²⁰ poate motiva agresiuni imperialist-coloniale (știm că asta s-a întâmplat deja). Tot așa cum PNRR și SAFE *nu* sunt opționale, să nu ne amăgim cu ideea că prezența trupelor americane în România sau utilizarea României în situații de război sunt chestiuni *opționale*. Asta s-a întâmplat *deja* și se întâmplă în timp ce scriu aceste rânduri, 26.06.2026.

* * *

Sinteza austerității PNRR și militarizării SAFE este instaurarea economiei de război. Ceea ce încerc să descriu în acest text este, de fapt, povestea instaurării economiei de război naționale în România, prin racordarea sa la economia internațională de război a tratatelor din care face parte. Tezele mele sunt următoarele și se înscriu logic, material și istoric în completarea poveștii de până acum:

1. Construirea *Președintelui de Război*²¹ prin discursul public construit în haosul social și constituțional, instrumentat după anularea alegerilor din decembrie 2024²², și prin organizarea unor

20. A se vedea concluziile summitului NATO de la Ankara: toată lumea pistolară, toate melodramele lăsate în urmă, împărăția împăcată.

21. În campania pentru alegerile prezidențiale din vara lui 2025, candidații erau întrebați ce vor face în toate domeniile, cum vor salva economia, educația, războaiele, extremismul, etc., ori președintele nu are această plajă de atribuții, dar perioada asta a contribuit la concentrarea discursivă a puterii la nivelul unei singure persoane în imaginarul colectiv.

22. Documentele justificative declasificate și date opiniei publice sunt cel puțin penibile. Vezi: <https://www.presidency.ro/ro/media/comunicate-de-presa/comunicat-de-presa1733327193>.

alegeri locale, europarlamentare și parlamentare în moduri care nu au putut oferi claritate alegătorilor și un demers electoral constituțional²³. Această etapă a fost una esențială în generarea de nesiguranță la nivel societal și în instaurarea unei senzații de panică generală care putea fi rezolvată printr-o singură figură salvatoare, în această etapă președintele. Material, această etapă este etapa distrugerii oricărei percepții de stabilitate a ordinii constituționale din statul de drept.

2. Construirea *Mitului Reformatului* prin discursul public construit în același mediu haotic: în această etapă, se poate observa transferarea capitalului simbolic de putere de la nivelul președintelui la nivelul primului ministru reformat, singurul capabil de salvarea României. Material, această etapă este etapa austerității.
3. Instaurarea unei *logici a militarismului*, prin discursul public al militarizării accelerate, construită pe ideea că soluția unică a redresării economice este virarea către investițiile în industria de armament prin SAFE. Material, evident, această etapă este etapa militarizării.
4. Instaurarea *economiei de război*²⁴: sinteza austerității și militarizării²⁵. Material, această etapă presupune, de data aceasta pe bună dreptate, căutarea de piețe de desfacere pentru industria de armament: intrarea în război, susținerea accelerată a genocidelor și ocupărilor ilegale.
5. Instaurarea unui regim dictatorial prin reprimarea oricărei dinamici constituționale, prin falsificarea completă a realității de la cel mai înalt nivel până la mass media și prin normalizarea retoricii fasciste de la cel mai înalt nivel posibil (Bolojan salvatorul vs. *șobolanii corupți*, care *întâmplător* fac parte din singurul

23. Vezi, de exemplu, analizele lui Băsescu cu privire la neasigurarea condițiilor constituționale pentru ultimele alegeri locale și parlamentare.

24. Vezi pentru *economia de război* lucrările lui Enikő Vincze.

25. Vezi pentru *militarism, militarizare, austeritate* și legătura dintre ele textele introductive de pe <https://substack.com/@meduzakolektiv>.

partid de stânga din parlament!, între timp și Grindeanu a adoptat o retorică a *pestei*, știm și că Simion are la căpătâi retorică *contagiunii*, a *toxicului*, Gheorghiu având retorică *curățeniei* în companiile de stat), prin controlul corpurilor prin austeritate și militarism. Material, consider că aici ne aflăm la momentul în care scriu aceste rânduri, 7 iulie 2026, într-o dictatură care se militarizează accelerat, vasală intereselor imperialiste ale tratatelor din care face parte, tratate care consfințesc *legal* imperialismul fascist global.

Moțiunea de cenzură din 5 mai 2026²⁶ este, consider, un moment istoric de o importanță incomparabilă cu alte momente politice din istoria recentă a României. Argumentez acest lucru prin două aspecte: pe de o parte, textul conținut de moțiune care rămâne mărturie istorică și dovadă a tuturor măsurilor de austeritate și a celor având ca scop devalizarea resurselor naturale naționale²⁷ din programul Cabinetului Bolojan, iar pe de altă parte *demonstrarea* faptului că acest Cabinet și măsurile sale nu sunt posibil de înlăturat prin metode constituționale, acest Cabinet cu aceste măsuri nu sunt *opționale*. Desigur, un întreg spectacol ni s-a pus în scenă, nu o să stau acum să redau scenele și actele și momentele de aparentă tensiune care ne-au ocupat forțat imaginarul colectiv. Ce este însă clar este că un Cabinet căruia i s-a retras susținerea de către parlament (pe baza unei susțineri populare covârșitoare, timpul doar va arăta modurile grețose în care protestele din toată țara au fost ascunse în mass media, în timp ce la televizor Marele Reformatore demis era ridicat în slăvi) a rămas *interimar*. Acest

26. <https://www.senat.ro/PDFOrdineDeZi/d41f2733-062a-4024-a244-cd823006549d/2026/4/29/motiune.pdf>

27. Dincolo de roiul insuportabil de jenant de explicații de la televizor către noi, proștii de provincie, despre cum este civilizată listarea la bursă, mă întreb: nu cumva, fără acest moment al moțiunii, nu cumva ar fi fost extrem de civilizată listarea acele pachete majoritare? Sau în orice caz, cât timp ar fi luat să ajungă în discursul cotidian aceste subiecte? Oricât în benevolența sa le-ar posta pe facebook, foarte reformatore și cool, dna. Gheorghiu.

interimat, vopsit frumos în media ca având puteri limitate, *nu*²⁸ are puteri limitate: face în continuare ca PNRR-ul (distrugerea economiei) și SAFE (trecerea la economia militară) să funcționeze. De altfel, în timpul unora dintre negocierile pentru formarea unui nou cabinet, s-a făcut foarte clar prin declarații inclusiv ale președintelui că singurul program de guvernare *este* PNRR și SAFE. Dincolo de asta, faptul că a doua numire pentru formarea unui cabinet nu a fost făcută în termenul de 45 de zile, termen prevăzut de Constituție, este o încălcare flagrantă a acesteia. Mai mult decât atât, la data la care scriu aceste rânduri, 7 iulie 2026, Cabinetul Bolojan și-a depășit limita de timp constituțională de interimat de 60 de zile: nu numai că nu mai are puterile (fals spus) limitate ale interimatului, nu mai are *legalitatea* de a semna niciun fel de act. Or, Cabinetul Bolojan este încă aici și va rămâne aici până la toamnă, cel puțin. Totul este la vedere, deschideți doar televizorul și veți auzi clar ca lumina zilei că *Bolojan este apreciat de UE*: Cabinetul Bolojan nu este o alegere. Așa cum nici PNRR, SAFE, adică economia de război și austeritatea *nu sunt opționale*. Sunt instrumente imperialiste prin care corpurile noastre și toate structurile din care facem parte sunt și vor fi supuse intereselor industriei de armament.

Încă nu am răspuns la întrebarea de la care am pornit: cum este posibil ca discursul public din România la acest moment să se rezume la *este posibil să ajungem la gunoi*? Președintele, primul ministru, partidele, intelectualii, gazetarii, jurnaliștii, mediul academic, toate aceste forțe conjură la impunerea acestei amenințări asupra noastră. Pentru că asta se întâmplă, suntem supuși și supuse unui șantaj care funcționează foarte simplu: nu înțelegem noi oare,ăștia simpli, din provincie, bătrâni, copii, săraci, țărani, needucați, proști, necivilizați, asistați social, mame, bolnavi cronic, profesori, medici, mineri, industriași de toate

28. Acest Cabinet interimar cu puteri limitate face politica externă a României, dă ordonanțe, ordine, etc., oricum, periculoasă este și dinamica în care parlamentul ar urma să *legifereze* asupra PNRR și SAFE, substituind neputința constituțională a guvernului cu puteri limitate. Pentru că PNRR și SAFE nu au avut până acum legiferare de acest fel, aparținând integral guvernului.

felurile, nu înțelegem noi oare, aceste surplusuri deranjante pentru Dezvoltarea Durabilă a Companiei Private România S.R.L., că fără PNRR și fără SAFE, că fără austeritate și fără moarte, că fără economia de război, că fără a ceda toate resursele naturale și umane necesare mașinării imperialiste a morții, vom ajunge la *gunoi*? Că ratingul de țară va retrograda, că nu va mai fi țara asta o companie privată plăcută investitorilor, că vom fi gunoiul civilizației? Deschideți televizoarele și vedeți ce retorici abominabile, rasiste și clasiste sunt întinse pe toate gardurile liberalismului instituțional (adică neoliberalismului) pentru a face ca opinia publică, opinia noastră, să fie în acord cu vânzarea noastră de bună voie și oferirea noastră de bună voie pe altarele războiului. *Nu suntem totuși o țară bananieră sau n-ai cum să intri în mintea asistatului social,ăștia trăiesc în altă lume sau da mai lăsați-mă cu pensionarii sau sindicatele sălbatice și cu cerințe distructive care nu înțeleg ce se întâmplă.* Dacă nu vrem la *gunoi*, atunci să acceptăm această dictatură. Pentru că așa se numește acea dinamică în care voința populară este anulată, în care ordinea constituțională și statul de drept sunt anulate, în care puterea este păstrată ilegal în mâna acelorași persoane inclusiv în ilegalitate, demise fiind, în care *se dictează* interese care sunt contrare binelui și voinței populare.

Asta trăim acum și trebuie să o spunem răspicat de fiecare dată când avem ocazia! Acestea sunt zilele în care demnitatea, curajul și puterea colectivă ale noastre, ale tuturor, sunt chemate să se ridice împotriva acestor trădători și criminali! Trebuie să arătăm cum aceste măsuri de austeritate au fost implementate intenționat, pentru ca mai apoi să fie economia să fie „salvată” prin turnura către o economie a militarizării subordonată unei industrii imperialiste. Trebuie să arătăm că de zeci de ani este în funcțiune implementarea unor politici străine de voința noastră, a oamenilor care locuim aici pe aceste pământuri, cum acum se finalizează occidentalizarea noastră prin finisarea vasalizării acestei țări și prin extracționismul prin care resursele naturale ale acestor pământuri au fost deja împărțite între UE și SUA, și care va continua în cele ce urmează în moduri exacerbate²⁹. Trebuie să oferim analize riguroase

29. Vezi CRMA și calendarele proiectelor din România.

și să nu ne mai ferim să numim aceste lucruri pe numele lor: imperialism, colonialism, vasalitate, militarism, fascism, austeritate. Singura șansă pe care o văd pentru a avea grijă unii de alții în cele ce urmează – pentru că, în primul rând, avem de supraviețuit – este să numim aceste violențe și să vorbim despre ele de fiecare dată când avem ocazia, cu analiză materială și istorică, cu explicații riguroase și nemincinoase. Șansa pe care o avem pentru ca cele mai vulnerabile dintre noi să treacă prin cele ce urmează într-o siguranță măcar propice vieții și pentru ca noi toate să supraviețuim demn este să spunem *adevărul* cu curaj, să facem mereu *demonstrația* acestui adevăr și să ne *numim mereu scopurile politice*. Nu este destul să numim crima, trebuie să facem tot ce ne stă în putință să nu ne alăturăm ei, să o respingem, să o facem imposibilă lângă noi și prin noi. Să numim imperialismul, să îi disecăm anatomia și să vrem să îi abolim fiziologia! Căci altfel, suferințele noastre sunt instrumentate pentru alte scopuri decât cele ale eliberării.

Cu toții știm! Toți oamenii din țara asta știu și înțeleg ce se întâmplă: nimeni nu e prost și nimeni nu se va sacrifica fără protest. Însă ce se întâmplă de câțiva ani este că grupările *vădit* fasciste care există în parlament au început să unifice starea generală de nemulțumire în numele singurului lucru pe care fascismul se sprijină, în numele violenței. Forțele vădit (folosesc totuși această exprimare pentru ca nu cumva să se înțeleagă că PNL sau USR nu sunt fasciste) fasciste fac ceea ce mereu face fascismul: ocupă un vid, acea lipsă a discursului politic cu referire la situația reală a condițiilor de trai ale oamenilor (da, treaba stângii este să se lupte cu aceste apropiieri discursive, cu aceste atacuri asupra șanselor de constituire ale unei stângi cu discurs riguros, material; treaba stângii este să își facă treaba serios, nu să se piardă în capcanele intrării în discuție cu fascismul prin utilizarea instrumentelor sale, asta nu dă nimic revoluționar, din contră). Da, situația reală este că tot ce s-a întâmplat în ultima vreme are ca sinteză instaurarea unei dictaturi cu singurul scop de a servi unor interese supranaționale și contrare voinței noastre colective. Dar fasciștii vădiți nu vor schimbarea acestui lucru, vor doar să se alătore acestei realități. Preluarea puterii pe căi „legitime” de către forțe fasciste este ceva ce mereu este posibil tocmai pentru că susținerea populară pe care o au nu este una cu privire

la rezolvarea crizei social-economice a neoliberalismului, ci una goală de sens politic și al cărei singur și formidabil de puternic liant e unul singur: violența, *teroarea*. Da, din nemulțumire, sub austeritate și cu condiții de trai degradate, lumea se unește sub ură, iar fascismul știe asta foarte bine și așteaptă momentul în care să *substituiască* orice structură politică cu structurile violenței. Neoliberalismul, sau liberalismul instituțional, este oricum *deja* fascism. În fapt, fascismul se instaurează în doi timpi în această perioadă: de sus în jos (instituțional, inclusiv prin legiferare, prin austeritate și militarism³⁰) și de jos în sus (prin resuscitarea de către figuri fasciste a memoriei culturale: antisemitism, legionarism, violență de gen, xenofobie, violențe antimigranți³¹). Fascismul, fiind violență organizată³², are mereu nevoie de piața de desfacere a debarasabililor. Dihotomia falsă dintre partidele de dreapta de la noi și partidele de extremă dreaptă nu este ceva ce se întâmplă doar aici. Este unul din mecanismele prin care fascismul s-a globalizat, pentru a susține imperiul sub care trăim, asigurarea resuscitării și întăririi statelor-națiune – un mecanism esențial pentru supraviețuirea capitalismului în condițiile restrângerii resurselor. Și nu trebuie să oboșim niciodată să explicăm: tot ce trebuie să facă cineva pentru a vedea că AUR sau SOS vor același lucru ca PNL sau USR este să chestioneze banii. Urmăriți mereu banii! Sunt cât se poate de sigură că niciun fir nu

30. Cred că trebuie doar amintit cum în ultima lege a bugetului s-au virat direct bani către un ONG anti-avort din Cluj. Lege!

31. Voi dedica un eseu separat analizei discursului de propagandă fascistă autohton. Până atunci, recomand vizionarea – în special pentru înflăcărarea cu care Șoșoacă spune că e *pedeapsa lor* (a clasei politice actuale) și informează și generația tânără că are această menire, de a *pedepsi*, de a trimite la canal (asta zice cu subiect și predicat) – acestei înregistrări:

https://www.youtube.com/watch?v=_Jfy_O6U1fs&xt=3918s.

32. Pentru teoria fascismului ca teroare organizată și pentru caracterul de clasă al fascismului, vezi Dimitrov *The Fascist Offensive and the Tasks of the Communist International in the Struggle of the Working Class against Fascism*, din 1935, https://www.marxists.org/reference/archive/dimitrov/works/1935/08_02.htm.

trece pe lângă universală, imperialista și globala Dezvoltare Durabilă, cu instrumentele sale Reziliența și Securitatea.

Dar simțul critic al tuturor este atacat de zeci de ani de zile, complexul industrial academic globalizant fiind una dintre cele mai puternice arme ale momentului. Bunul simț este implementat de la nucleul imperiului către *toate* țările de sub influența sa (colonizate, vasale). O Cultură, o Cunoaștere, un Adevăr, o Națiune-Stat, o Civilizație-Glob. Iar cine zice altceva e nebun. Sau terorist. De exemplu, este o nebunie să numești astăzi imperiul³³ sau fascismul³⁴ pe numele lor acestea, simple. *Lucrurile sunt mult mai complicate*. Crearea acestui sistem discursiv global capabil să preia și să pervertească și să militarizeze *orice* cuvânt sau concept eliberator este cea mai puternică armă care există momentan pe pământ. Dar cea mai simplă analiză critică a materialității sale va vădi structura sa militarizată cu scop colonialist și imperialist.³⁵ Și dacă cea mai puternică tehnologie a crimei e de fapt o poveste, un mit universal care acaparează încet tot globul, o tot face de aproape o sută de ani, dacă cel mai puternic și criminal imperiu e cel mai laș din toate timpurile, tehnologia lui *finală* fiind rescrierea lumii cu *totul*, rescrierea noastră ca personaje moarte în vieți falsificate, dacă cel mai criminal imperiu e atât de puternic pentru că a substituit *tot* prin instituțiile sale, dacă acest imperiu este atât de bine ascuns, atât de vulgar și grețos în scârboșenia lui, tocmai în plina lumină a zilei? Să ne dăm voie să inspirăm puternic, pânza se rupe repede, să expirăm curajos, ne avem mereu una pe alta.

33. Pentru descrierea imperialismului, vezi Said, *Culture and Imperialism*.

34. Pentru descrierea fascismului, vezi Benjamin Zachariah.

35. Vezi Burkina Faso, ONG-uri, Franța.